

- 2) W przypadku, gdy określenie wymienione w punkcie 1 należy interpretować w taki sposób, że zasadniczo nie obejmuje ono internetowych usług poczty elektronicznej, które są świadczone za pośrednictwem otwartego Internetu i same nie zapewniają dostępu do Internetu: Czy określenie to może jednak wyjątkowo mieć zastosowanie, jeżeli podmiot świadczący taką usługę zarządza jednocześnie kilkoma własnymi sieciami łączności elektronicznej podłączonymi do Internetu, które w każdym razie nadają się do wykorzystania również do celów świadczenia usługi poczty elektronicznej? Pod jakimi warunkami jest to ewentualnie możliwe?
- 3) Jak należy interpretować określenie „zazwyczaj świadczonej za wynagrodzeniem” z art. 2 lit. c) dyrektywy ramowej 2002/21/WE?
- a) W szczególności, czy określenie to wymaga uiszczenia opłaty przez użytkowników, czy też wynagrodzenie może polegać także na spełnieniu przez użytkowników innego świadczenia wzajemnego, które ma znaczenie gospodarcze dla usługodawcy, na przykład na aktywnym udostępnieniu przez użytkowników ich danych osobowych lub innych danych lub na gromadzeniu przez usługodawcę takich danych w inny sposób podczas korzystania przez użytkowników z usługi?
- b) W szczególności, czy określenie to wymaga, aby wynagrodzenie było uiszczane koniecznie przez osobę, która korzysta z usługi, czy też wystarczające może być także częściowe lub całkowite finansowanie usługi przez osoby trzecie, na przykład poprzez reklamę zamieszczoną na stronie internetowej usługodawcy?
- c) W szczególności, czy słowo „zazwyczaj” odnosi się w tym kontekście do okoliczności, w jakich usługodawca świadczy daną usługę, czy też do okoliczności, w jakich identyczne lub porównywalne usługi są generalnie świadczone?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, Dz.U. 2002, L 108, s. 33.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 20 marca 2018 r. – Maria-Cristina Dospinescu, Filofteia-Camelia Ganea, Petre Sinca, Luminița-Maria Ioniță, Maria Burduv, Raluca-Marinela Trașcă / Spitalul Județean de Urgență Vâlcea

(Sprawa C-205/18)

(2018/C 211/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Pitești

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Maria-Cristina Dospinescu, Filofteia-Camelia Ganea, Petre Sinca, Luminița-Maria Ioniță, Maria Burduv, Raluca-Marinela Trașcă

Druga strona postępowania: Spitalul Județean de Urgență Vâlcea

Pytania prejudycjalne

Czy art. 114 ust. 3 TFUE, art. 151 TFUE i art. 153 TFUE oraz przepisy dyrektywy ramowej 89/391/EWG⁽¹⁾ i kolejnych dyrektyw szczególnych należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ustanowiło terminy i procedury, które ograniczają dostęp do sądu w celu zaklasyfikowania miejsc pracy jako charakteryzujących się specjalnymi warunkami, co skutkuje pozbawieniem nowo zatrudnionych pracowników prawa do bezpieczeństwa i higieny pracy, wynikających ze stwierdzenia wyżej wskazanych warunków zgodnie z przepisami krajowymi?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, s. 1).